

Arrest

nr. 277 147 van 7 september 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Borsbeeksebrug 34/1
2600 ANTWERPEN

tegen:

de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. ABDUL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 20 augustus 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 18 september 2020 om internationale bescherming. Op 28 april 2022 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 5 september 1984 geboren in Bagdad, Irak. U bent een soennitische moslima van Arabische origine. U groeide op in Hay al Thurat in Bagdad. U verzorgde het huishouden in het ouderlijke huis.

Begin januari 2020 ging u samen met uw zus kleren kopen in Karrade. De verkoper vroeg jullie de volgende dag terug te komen. Hij raakte met u aan de praat en vroeg of u gehuwd was. Hij gaf u zijn kaartje met zijn naam, M(...) S(...) M(...), en zijn telefoonnummer erop. U belde de man de volgende dag op en jullie spraken een paar dagen later af. Hij kwam u oppikken aan een kruispunt en jullie gingen eten in een restaurant. De man had een cadeau bij, verklaarde u zijn liefde en vroeg of u met hem wilde huwen. Nadat jullie enkele keren hadden afgesproken, wilde hij u aan zijn moeder voorstellen. U aanvaardde de uitnodiging en bezocht hen op 4 maart. De moeder bood u fruitsap aan en toen u wilde vertrekken werd u voorgesteld om uw toekomstige slaapkamer te gaan bezichtigen. U ging mee naar boven en de man verkrachtte u in de kamer. Hij zei dat hij uw broers zou vermoorden als u over de verkrachting zou spreken. U slaagde erin weg te komen en ging naar uw zus die u de eerste zorgen toebreacht. U was bang dat het vijfjarige kind van uw zus aan uw broers zou vertellen dat u verkracht werd. Uw zus besloot dat u niet langer in Irak kon blijven. U stal het spaargeld van uw broers waarmee uw zus een visum voor Turkije regelde.

U heeft Irak op 15 maart 2020 verlaten met het vliegtuig naar Turkije. U was in de luchthaven van Turkije op zoek naar uw koffers toen u in gesprek raakte met een dame en u haar vertelde dat een jongen beloofd had om met u te trouwen en dat hij u vervolgens verkracht had. De dame stelde u gerust en zei dat u bij haar kon logeren. U bleef vijf of zes maanden bij haar en verzorgde het huishouden. De dame kende iemand die u naar Europa kon brengen en regelde uw reis. Op 20 augustus 2020 werd u afgezet aan een grote vrachtwagen die u naar Europa moest brengen. In de vrachtwagen zat ook S(...), een Koerdisch meisje uit Syrië. Jullie reden gedurende een zevental uur en de chauffeur stopte vier keer. Telkens werden u en S(...) verkracht. Jullie moesten vervolgens een paar uur stappen om de volgende vrachtwagen te bereiken. Ook deze keer reden jullie een aantal uur meer en ook deze keer werden jullie drie maal verkracht. U kwam aan in België op 29 augustus 2020 en u diende op 18 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Eind oktober 2020 ging u op bezoek bij vrienden. U leerde er uw huidige echtgenoot A(...) H(...) A(...), die de Belgische nationaliteit bezit, kennen. De man vroeg u waarom u naar België gekomen was. U antwoordde dat u in Irak verkracht werd. A(...) vroeg u of u met hem wilde trouwen. Op 8 december 2020 huwde u met A(...). Uw zoon werd geboren op 11 september 2021.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie neer van uw identiteitskaart, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een kopie van de woonkaart op naam van uw moeder, een kopie van uw rantsoenkaart, een origineel attest van de gynaecoloog, een originele geboorteakte van uw zoon, twee attesten van het opvangcentrum dat u beroep mag doen op medische bijstand en een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenoot.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw familie vreest omdat u verkracht werd en zo de eer van de familie bedoezeld heeft. U heeft bovendien het geld van uw familie gebruikt om er uw reis mee te financieren (CGVS p.14). U kan het CGVS hier niet van overtuigen omwille van volgende redenen.

Vooreerst hecht het CGVS geen geloof aan uw verklaringen betreffende het moment dat u Irak verliet en de wijze waarop u gereisd bent. U zou op 15 maart 2020 legaal vertrokken zijn uit Irak met een visum voor Turkije dat uw zus voor u zou geregeld hebben (CGVS p.8). U werd gevraagd of u er eerder in het verleden al eens over gedacht had om Irak te verlaten. U antwoordde hier bevestigend op. Klaarblijkelijk had u uw schoonbroer al eens laten weten dat u graag een keertje op vakantie naar Parijs wilde gaan. Uw schoonbroer is met uw paspoort naar de ambassade gegaan en vroeg een visum voor Frankrijk aan. Het is evenwel niet geloofwaardig dat uw broers ermee instemden om u, een ongehuwde vrouw van 36 jaar, op vakantie te laten gaan naar Frankrijk. Dat uw broers enerzijds voortdurend elke huwelijkskandidaat hebben afgewezen en u inschakelden als "slavin" in het huishouden, maar anderzijds dusdanig progressief zijn, zoals u zegt, dat ze u zomaar naar Parijs op vakantie zouden laten gaan, is weinig aannemelijk (CGVS p.17). Klaarblijkelijk zagen uw broers er geen graten in om hun ongehuwde zus alleen op vakantie te laten gaan in Frankrijk: Frankrijk was immers veilig in tegenstelling tot Irak (CGVS p.23). Het feit dat u als ongehuwde vrouw in een niet-Islamitisch land met een behoorlijke seksuele vrijheid op vakantie mocht gaan, is zeer weinig geloofwaardig (CGVS p.23). Het CGVS vermoedt dan ook dat u omwille van andere drijfveren een visum voor Frankrijk aanvroeg en een reis naar Europa plande. Uit de beschikbare informatie blijkt dat dit visum op 8 januari 2020 werd afgeleverd en het een geldigheidsduur had van 12 januari tot 26 februari 2020 (CGVS p.13, p.14, zie administratief dossier). Dat u een visum had en over de reden hiervan weinig geloofwaardige verklaringen aflegt (supra) en u net omstreeks deze periode plots problemen zou hebben gekregen die u noopten het land te ontvluchten, is hoogst opmerkelijk. U verklaarde dat u het visum nooit gebruikt heeft: in die periode werden Qassem Suleiman en Muhandis immers vermoord en u was bang dat de luchthaven zou sluiten en er een oorlog zou uitbreken tussen Iran en de VS (CGVS p.13, p.14). Ook wat dit betreft kan gesteld worden dat deze reden om uw reis naar Parijs niet te maken weinig overtuigend is. U verklaarde voorts dat u het bestaan van dit visum zelfs was vergeten. U had immers een jongen leren kennen met wie u zou trouwen en met wie u een leven in Irak zou opbouwen: u was uw reisje naar Frankrijk dan ook uit het oog verloren (CGVS p.17). Deze verklaringen zijn allerm minst overtuigend temeer u, volgens uw verklaringen althans, twee weken later opnieuw een visum liet aanvragen, dit keer om naar Turkije te gaan. Het is in dit verband overigens veelzeggend dat u uw paspoort niet neerlegt en geen overtuigende verklaring kan voorzien over waar dit toch cruciale document zich bevindt. U stelt dat u het zou afgegeven hebben aan de smokkelaar, wat slechts weinig overtuigt (CGVS p.14). Uw ongeloofwaardige verklaringen over al deze aspecten doen vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort en het moment dat u het land verliet, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming.

Voorts is de rest van uw verklaringen in verband met uw aankomst en verblijf in Turkije, als u daar al geweest bent, evenmin overtuigend. Nadat u op de luchthaven in Turkije aankwam, kwam er een onbekende dame naar u omdat u hilde en uw koffer niet vond. U vertrouwde haar onmiddellijk toe dat u verkracht was in Irak en de dame bood u onderdak aan (CGVS p.10). Dit is een opmerkelijke gang van zaken. U bleef bijna een half jaar bij de vrouw logeren (CGVS p.10). Hoewel u hier toch geruime tijd onderdak zou hebben gekregen, wist u vreemd genoeg vrijwel niets te vertellen over de vrouw. U kende enkel haar roepnaam, Oum Omar. Ook de naam van haar echtgenoot was u onbekend (CGVS p.10). U verklaarde dat ze afkomstig was van Bagdad, maar u wist dan weer niet van waar precies. Voorts kon u niet vertellen wanneer en waarom ze Irak verlaten had (CGVS p.10, p.11). U stelde dat ze een zoon had, maar had er geen idee van waar die verbleef (CGVS p.11). Dat u vrijwel niets kan vertellen over de vrouw die u een half jaar zou hebben opgevangen, roept eens te meer vraagtekens op bij uw beweringen. U maakt aldus niet aannemelijk dat u daadwerkelijk een half jaar bij die vrouw in Turkije verbleven hebt.

De dame zou u in contact gebracht hebben met een smokkelaar die u naar Europa moest brengen. Ook daar missen uw verklaringen elke overtuigingskracht. U verklaarde dat u op 20 augustus 2020 uit Turkije vertrok. U reisde zeven of acht uur in één vrachtwagen, vervolgens diende u zeven of acht uur te wandelen om daarna opnieuw zeven of acht uur aan boord van een andere vrachtwagen door te brengen (CGVS p.11, p.12). U reisde samen met een Koerdisch meisje, S(...) genaamd. Onderweg werden u en S(...) elk zeven keer verkracht, zo verklaarde u (CGVS p.12). Uit uw verklaringen blijkt dat u, wanneer alles bij elkaar opgeteld wordt, iets meer dan een dag onderweg zou geweest zijn van Turkije naar België. Dit klemmt dan weer met uw verklaring dat u negen dagen onderweg bent geweest (CGVS p.2). U werd dan ook gevraagd wat er de andere zeven dagen gebeurde (CGVS p.15). U wijzigde hierop uw verklaringen en verklaarde dat u slechts "bij wijze van spreken" acht uur in de vrachtwagen zat; het was een lange periode en het was donker (CGVS p.16). Ook deze verklaringen roepen wederom vraagtekens op.

Bovendien kan er nog aangestipt worden dat het niet geloofwaardig is dat u zo openlijk tegen wildvreemde mensen over uw verkrachting(en) praatte. Zo stelde u zelf dat een verkrachting een schande is in de Iraakse samenleving; het is een schending van de eer van de familie. Niemand gelooft bovendien dat een vrouw effectief verkracht is: men gaat er van uit dat ze seks had voor het huwelijk. U stelde voorts dat een vrouw niet durft te zeggen dat ze verkracht werd, aangezien dit ertoe kan leiden dat ze vermoord wordt (CGVS p.4, p.5). Met dit in het achterhoofd is het toch hoogst merkwaardig dat u niet alleen in de luchthaven in Turkije aan een wildvreemde vrouw toevertrouwde wat er u overkomen was, maar eveneens in België tegen de eerste de beste vertelde dat u in Irak verkracht werd (CGVS p.5, p.10). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u op bezoek was bij de broer van uw huidige echtgenoot eind oktober 2020, twee maanden na uw aankomst in België. De man vroeg u waarom u naar België gekomen was, waarop u onmiddellijk antwoordde dat u verkracht werd (CGVS p.3). Dit alles is hoogst opmerkelijk en weinig geloofwaardig. De reactie van de man op deze openbaring is eveneens zeer verrassend: hij vroeg u immers prompt ten huwelijk, hetgeen zich op 8 december 2020 voltrok (CGVS p.4). Wederom moet vastgesteld worden dat uw verklaringen ernstig dienen betwijfeld te worden.

Voorts kan u evenmin overtuigen aangaande de aanleiding van uw vertrek uit Irak. U stelt dat u in Irak verkracht werd en u daarom vreest door uw familie vermoord te worden. Uw verklaringen over wat er in Irak gebeurde, zijn echter niet geloofwaardig. U zou begin januari 2020 een jongen hebben leren kennen die in een kledingwinkel werkte en die met u wilde trouwen (CGVS p.18). De jongen maakte zijn interesse vanaf dag één al kenbaar. U belde hem de volgende dag zelf op en de man wilde u zien (CGVS p.18). Hoewel u in het verleden nog nooit alleen met een man had afgesproken, zag u er geen graten in om dit keer de sprong te wagen (CGVS p.20). U lichtte uw broers niet in over uw potentiële huwelijkskandidaat omdat u ervan uitging dat ze toch niet zouden instemmen met het huwelijk. U liet nog optekenen dat u bang was van uw broers en vreesde dat ze u zouden vermoorden als u met vreemden op restaurant ging (CGVS p.20). U verklaarde dat u erg graag wilde trouwen omdat u toch al wat ouder was (CGVS p.20). Er zou dan ook kunnen verondersteld worden dat u de gangbare regels zou volgen en de man zou aanzetten om uw hand aan uw familie te vragen als u effectief wenste te huwen met die man (CGVS p.21). U verklaarde dat normaliter de man naar het huis van de vrouw gaat om de hand van het meisje te vragen (CGVS p.19). U verklaarde zelf dat u per definitie niet met de man zou mogen huwen wanneer men te weten zou komen dat u met hem op restaurant ging. Dat u op deze manier zou te werk gegaan zijn, kan aldus slechts zeer weinig overtuigen. Bovendien kon u bijzonder weinig vertellen over uw geheime afspraken. U zou vijf keer met de man afgesproken hebben. U werd gevraagd over wat jullie gesprekken gingen maar ook hier kon u geen antwoord op geven. Veel meer dan 'ik hou van jou' werd er klaarblijkelijk niet gezegd (CGVS p.19). Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan uw verklaringen.

Bovendien is het vreemd dat u zonder u al te veel vragen te stellen mee ging in het verhaal van die man. Hij zou u een auto en rijlessen beloofd hebben en hij schonk u een ketting en uurwerk (CGVS p.21). U wilde gewoon dolgraag trouwen (CGVS p.21). U was op dat moment 36 jaar en was nog steeds niet getrouwd. In tegenstelling tot wat men zou verwachten van een vrouw in uw positie besloot u zelfs mee te gaan naar het huis van de man in kwestie om zijn moeder te ontmoeten (CGVS p.22). U interpreteerde de uitnodiging als een teken dat hij het echt serieus met u meende en effectief wilde huwen (CGVS p.22). Het is evenwel niet geloofwaardig en volledig tegen de Iraakse normen dat u als ongehuwde vrouw met een man mee naar zijn huis zou gaan om uw schoonmoeder in spe te ontmoeten. Meer nog, éénmaal aangekomen in het huis werd u uitgenodigd om uw toekomstige slaapkamer te gaan bezichtigen. Dat u zelfs hier op inging, is volstrekt ongeloofwaardig (CGVS p.23). Ook dit roept wederom vragen op bij uw verklaringen.

Nadat u verkracht was, kon u uit het huis ontsnappen, zo verklaart u. U rende al bloedend naar uw zus die u naar een arts bracht. Ter staving van uw verklaringen aangaande de verkrachting legt u een medisch attest neer. Op het attest staat uw naam vermeld en staan een aantal medicijnen opgesomd. Er werd niet uitgelegd waarvoor deze medicijnen dienen (CGVS p.22). Op basis van dit attest kan er niet geconcludeerd worden dat u effectief verkracht werd. Voorts verklaarde u dat uw broers op de hoogte waren van uw verkrachting. De manier waarop ze dit volgens u te weten zijn gekomen is evenmin geloofwaardig. U vermoedde dat het vijfjarig kind van uw zus u na de verkrachting gezien had. Op basis van het bloed op uw kleren zou het kind dan geconcludeerd hebben dat u verkracht werd en dit verteld hebben aan zijn vader (CGVS p.9). Ook dit is hoogst twijfelachtig.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe geloof te hechten aan uw verklaren. Er kan aldus niet geconcludeerd worden dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie niet wijzigen. De kopie van uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de woonstkaart op naam van uw moeder en uw rantsoenkaart werpen een licht op uw verklaringen aangaande uw identiteit en nationaliteit, maar wijzigen de appreciatie van de door u aangehaalde asielmotieven niet. Het attest van de gynaecoloog werd supra reeds besproken. De geboorteakte van uw zoon en de kopie van de identiteitskaart van uw echtgenoot illustreren uw nieuwe levenspad. Dit verandert niets aan de appreciatie van uw vluchtmotieven. De twee attesten van het opvangcentrum waarin gesteld wordt dat u beroep mag doen op medische bijstand zijn attesten die geen uitspraak doen over uw mentale of fysieke toestand.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw

verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term 'Baghdad Belts'. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over Bagdad en de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bestaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, liggen anno 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag. De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Anno 2021 voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Baghdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden eveneens installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. In 2020 voerden verschillende pro-Iraanse milities aanvallen uit op de Green Zone in Bagdad, op de legerbasis van Taji en op transporten van het Amerikaanse leger. In 2021 vond er een wijziging in de modus operandi plaats en werden de raketaanvallen ingeruild voor het plaatsen van berrmbommen

gericht tegen wegtransporten. Het effect op de burgerbevolking van deze ontwikkelingen is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel betogingen plaats maar zonder grote gewelduitbarstingen. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie - sjiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities – leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerde ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster tevens de schending van artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet aanvoert.

Verzoekster citeert artikel 48/8, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en geeft inhoudelijke toelichting bij het zorgvuldigheidsbeginsel. Vervolgens zet zij het volgende uiteen:

"In casu gaf verzoekster aan dat ze meerdere keren slachtoffer is geweest van seksueel geweld, zowel in haar herkomstland (Irak) als tijdens haar reis naar Europa. Bovendien heeft ze een medisch attest voorgelegd waaruit blijkt dat ze medicatie inneemt ten gevolge van het seksueel geweld waaraan ze onderworpen was.

Noch de verklaringen van verzoekster, noch het door haar voorgelegd medisch attest werden als geloofwaardig beschouwd door verweerder. Verzoekster's asielrelaas zou een verzonnen relaas zijn waar geen geloof aan gehecht kan worden, concludeert verweerder.

Alvorens tot dergelijke conclusie te komen, had verweerder zijn plicht, vervat in art. 48/8 van de Vreemdelingenwet, moeten voldoen door verzoekster te vragen zich te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere schade (o.a. op seksueel vlak). In het administratief dossier is nergens terug te vinden dat verweerder het initiatief had genomen om verzoekster aan dergelijk onderzoek te onderwerpen. Artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet wordt hierdoor geschonden.

De stelling dat verweerder slechts tot voormeld onderzoek dient over te gaan indien dit door hem relevant wordt geacht voor de beoordeling van het verzoek tot internationale bescherming, doet hier geen afbreuk aan. Immers, deze stelling geeft een grote appreciatievrijheid aan verweerder, hetgeen de rechten van de verzoeker tot internationale bescherming ondermijnt (Kamer 2016-17, 2548/4, 10).

Evenmin de stelling van de verweerder dat het door verzoekster voorgelegd medisch attest geen verkrachting (lees: seksueel geweld) staft, doet hier afbreuk aan. Verweerder mag immers niet verwachten dat een arts, met volledige zekerheid, de precieze feitelijke omstandigheden in het medisch attest schetst waarbij de verwondingen werden opgelopen of waarvan de psychische toestand het gevolg is (Kamer 2016-17, 2548/1, 51).

Meer nog, er mag niet uit het oog worden verloren dat in het kader van een verzoek tot internationale bescherming er geen absolute zekerheid hoeft te bestaan over de vrees voor vervolging, maar dat het volstaat dat de verklaringen van de verzoeker aannemelijk zijn.

Hoewel verweerder in casu stelt dat de verklaringen van verzoekster niet aannemelijk waren, ontslaat dit hem niet van zijn plicht, opgenomen in art. 48/8 van de Vreemdelingenwet, zoals hierboven toegelicht.

Concluderend staat het buiten kijf dat verweerder onzorgvuldig is geweest bij het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden, minstens dient verweerder verzoekster te onderwerpen aan een medisch onderzoek teneinde de door haar geleden schade te kunnen vaststellen."

Verzoekster vraagt in hoofddorde de bestreden beslissing te vernietigen en in ondergeschikte orde aan te geven dat een medisch onderzoek nodig is opdat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verzoekster hieraan kan onderwerpen.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

De verwerende partij legt op 9 augustus 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan volgende nieuwe elementen die door haar nog niet werden aangehaald in de bestreden beslissing:

- EUAA, *Country Guidance Note: Iraq*, juni 2022;
- EUAA, *Country of Origin Information Report: Iraq. Security Situation*, januari 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“midde”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling *in casu* geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart dat zij haar land van herkomst, Irak, verlaten heeft uit vrees om door haar broers of neven langs vaderszijde te zullen worden vermoord omdat zij verkracht werd en daardoor de familie tot schande heeft gebracht en zij bovendien geld van de familie gestolen heeft om haar reis te betalen.

Blijkens de bestreden beslissing hecht de adjunct-commissaris-generaal geen geloof aan verzoeksters vluchtrelaas en de vrees die zij daaraan verbindt en motiveert hij dit als volgt:

“Vooreerst hecht het CGVS geen geloof aan uw verklaringen betreffende het moment dat u Irak verliet en de wijze waarop u gereisd bent. U zou op 15 maart 2020 legaal vertrokken zijn uit Irak met een visum voor Turkije dat uw zus voor u zou geregeld hebben (CGVS p.8). U werd gevraagd of u er eerder in het verleden al eens over gedacht had om Irak te verlaten. U antwoordde hier bevestigend op. Klaarblijkelijk had u uw schoonbroer al eens laten weten dat u graag een keertje op vakantie naar Parijs wilde gaan. Uw schoonbroer is met uw paspoort naar de ambassade gegaan en vroeg een visum voor Frankrijk aan. Het is evenwel niet geloofwaardig dat uw broers ermee instemden om u, een ongehuwde vrouw van 36 jaar, op vakantie te laten gaan naar Frankrijk. Dat uw broers enerzijds voortdurend elke huwelijkskandidaat hebben afgewezen en u inschakelden als “slavin” in het huishouden, maar anderzijds dusdanig progressief zijn, zoals u zegt, dat ze u zomaar naar Parijs op vakantie zouden laten gaan, is weinig aannemelijk (CGVS p.17). Klaarblijkelijk zagen uw broers er geen graten in om hun ongehuwde zus alleen op vakantie te laten gaan in Frankrijk: Frankrijk was immers veilig in tegenstelling tot Irak (CGVS p.23). Het feit dat u als ongehuwde vrouw in een niet-Islamitisch land met een behoorlijke seksuele vrijheid op vakantie mocht gaan, is zeer weinig geloofwaardig (CGVS p.23). Het CGVS vermoedt dan ook dat u omwille van andere drijfveren een visum voor Frankrijk aanvraagde en een reis naar Europa plande. Uit de beschikbare informatie blijkt dat dit visum op 8 januari 2020 werd afgeleverd en het een geldigheidsduur had van 12 januari tot 26 februari 2020 (CGVS p.13, p.14, zie administratief dossier). Dat u een visum had en over de reden hiervan weinig geloofwaardige verklaringen aflegt (supra) en u net omstreeks deze periode plots problemen zou hebben gekregen die u noopten het land te ontvluchten, is hoogst opmerkelijk. U verklaarde dat u het visum nooit gebruikt heeft: in die periode werden Qassem Suleiman en Muhandis immers vermoord en u was bang dat de luchthaven zou sluiten en er een oorlog zou uitbreken tussen Iran en de VS (CGVS p.13, p.14). Ook wat dit betreft kan gesteld worden dat deze reden om uw reis naar Parijs niet te maken weinig overtuigend is. U verklaarde voorts dat u het bestaan van dit visum zelfs was vergeten. U had immers een jongen leren kennen met wie u zou trouwen en met wie u een leven in Irak zou opbouwen: u was uw reisje naar Frankrijk dan ook uit het oog verloren (CGVS p.17). Deze verklaringen zijn allerm minst overtuigend temeer u, volgens uw verklaringen althans, twee weken later

opnieuw een visum liet aanvragen, dit keer om naar Turkije te gaan. Het is in dit verband overigens veelzeggend dat u uw paspoort niet neerlegt en geen overtuigende verklaring kan voorzien over waar dit toch cruciale document zich bevindt. U stelt dat u het zou afgegeven hebben aan de smokkelaar, wat slechts weinig overtuigt (CGVS p.14). Uw ongeloofwaardige verklaringen over al deze aspecten doen vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort en het moment dat u het land verliet, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming.

Voorts is de rest van uw verklaringen in verband met uw aankomst en verblijf in Turkije, als u daar al geweest bent, evenmin overtuigend. Nadat u op de luchthaven in Turkije aankwam, kwam er een onbekende dame naar u omdat u hilde en uw koffer niet vond. U vertrouwde haar onmiddellijk toe dat u verkracht was in Irak en de dame bood u onderdak aan (CGVS p.10). Dit is een opmerkelijke gang van zaken. U bleef bijna een half jaar bij de vrouw logeren (CGVS p.10). Hoewel u hier toch geruime tijd onderdak zou hebben gekregen, wist u vreemd genoeg vrijwel niets te vertellen over de vrouw. U kende enkel haar roepnaam, Oum Omar. Ook de naam van haar echtgenoot was u onbekend (CGVS p.10). U verklaarde dat ze afkomstig was van Bagdad, maar u wist dan weer niet van waar precies. Voorts kon u niet vertellen wanneer en waarom ze Irak verlaten had (CGVS p.10, p.11). U stelde dat ze een zoon had, maar had er geen idee van waar die verbleef (CGVS p.11). Dat u vrijwel niets kan vertellen over de vrouw die u een half jaar zou hebben opgevangen, roept eens te meer vraagtekens op bij uw beweringen. U maakt aldus niet aannemelijk dat u daadwerkelijk een half jaar bij die vrouw in Turkije verbleven hebt.

De dame zou u in contact gebracht hebben met een smokkelaar die u naar Europa moest brengen. Ook daar missen uw verklaringen elke overtuigingskracht. U verklaarde dat u op 20 augustus 2020 uit Turkije vertrok. U reisde zeven of acht uur in één vrachtwagen, vervolgens diende u zeven of acht uur te wandelen om daarna opnieuw zeven of acht uur aan boord van een andere vrachtwagen door te brengen (CGVS p.11, p.12). U reisde samen met een Koerdisch meisje, S(...) genaamd. Onderweg werden u en S(...) elk zeven keer verkracht, zo verklaarde u (CGVS p.12). Uit uw verklaringen blijkt dat u, wanneer alles bij elkaar opgeteld wordt, iets meer dan een dag onderweg zou geweest zijn van Turkije naar België. Dit klemmt dan weer met uw verklaring dat u negen dagen onderweg bent geweest (CGVS p.2). U werd dan ook gevraagd wat er de andere zeven dagen gebeurde (CGVS p.15). U wijzigde hierop uw verklaringen en verklaarde dat u slechts "bij wijze van spreken" acht uur in de vrachtwagen zat; het was een lange periode en het was donker (CGVS p.16). Ook deze verklaringen roepen wederom vraagtekens op.

Bovendien kan er nog aangestipt worden dat het niet geloofwaardig is dat u zo openlijk tegen wildvreemde mensen over uw verkrachting(en) praatte. Zo stelde u zelf dat een verkrachting een schande is in de Iraakse samenleving; het is een schending van de eer van de familie. Niemand gelooft bovendien dat een vrouw effectief verkracht is: men gaat er van uit dat ze seks had voor het huwelijk. U stelde voorts dat een vrouw niet durft te zeggen dat ze verkracht werd, aangezien dit ertoe kan leiden dat ze vermoord wordt (CGVS p.4, p.5). Met dit in het achterhoofd is het toch hoogst merkwaardig dat u niet alleen in de luchthaven in Turkije aan een wildvreemde vrouw toevertrouwde wat er u overkomen was, maar eveneens in België tegen de eerste de beste vertelde dat u in Irak verkracht werd (CGVS p.5, p.10). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u op bezoek was bij de broer van uw huidige echtgenoot eind oktober 2020, twee maanden na uw aankomst in België. De man vroeg u waarom u naar België gekomen was, waarop u onmiddellijk antwoordde dat u verkracht werd (CGVS p.3). Dit alles is hoogst opmerkelijk en weinig geloofwaardig. De reactie van de man op deze openbaring is eveneens zeer verrassend: hij vroeg u immers prompt ten huwelijk, hetgeen zich op 8 december 2020 voltrok (CGVS p.4). Wederom moet vastgesteld worden dat uw verklaringen ernstig dienen betwijfeld te worden.

Voorts kan u evenmin overtuigen aangaande de aanleiding van uw vertrek uit Irak. U stelt dat u in Irak verkracht werd en u daarom vreest door uw familie vermoord te worden. Uw verklaringen over wat er in Irak gebeurde, zijn echter niet geloofwaardig. U zou begin januari 2020 een jongen hebben leren kennen die in een kledingwinkel werkte en die met u wilde trouwen (CGVS p.18). De jongen maakte zijn interesse vanaf dag één al kenbaar. U belde hem de volgende dag zelf op en de man wilde u zien (CGVS p.18). Hoewel u in het verleden nog nooit alleen met een man had afgesproken, zag u er geen graten in om dit keer de sprong te wagen (CGVS p.20). U lichtte uw broers niet in over uw potentiële huwelijkskandidaat omdat u ervan uitging dat ze toch niet zouden instemmen met het huwelijk. U liet nog optekenen dat u bang was van uw broers en vreesde dat ze u zouden vermoorden als u met vreemden op restaurant ging (CGVS p.20). U verklaarde dat u erg graag wilde trouwen omdat u toch al wat ouder was (CGVS p.20). Er zou dan ook kunnen verondersteld worden dat u de gangbare regels zou volgen en de man zou aanzetten om uw hand aan uw familie te vragen als u effectief wenste te huwen met die man (CGVS p.21). U verklaarde dat normaliter de man naar het huis van de vrouw gaat om de hand van het meisje te vragen (CGVS p.19). U verklaarde zelf dat u per definitie niet met de man zou mogen huwen wanneer men te weten zou komen dat u met hem op restaurant ging. Dat u op deze manier zou te werk gegaan

zijn, kan aldus slechts zeer weinig overtuigen. Bovendien kon u bijzonder weinig vertellen over uw geheime afspraken. U zou vijf keer met de man afgesproken hebben. U werd gevraagd over wat jullie gesprekken gingen maar ook hier kon u geen antwoord op geven. Veel meer dan 'ik hou van jou' werd er klaarblijkelijk niet gezegd (CGVS p.19). Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan uw verklaringen. Bovendien is het vreemd dat u zonder u al te veel vragen te stellen mee ging in het verhaal van die man. Hij zou u een auto en rijlessen beloofd hebben en hij schonk u een ketting en uurwerk (CGVS p.21). U wilde gewoon dolgraag trouwen (CGVS p.21). U was op dat moment 36 jaar en was nog steeds niet getrouwd. In tegenstelling tot wat men zou verwachten van een vrouw in uw positie besloot u zelfs mee te gaan naar het huis van de man in kwestie om zijn moeder te ontmoeten (CGVS p.22). U interpreteerde de uitnodiging als een teken dat hij het echt serieus met u meende en effectief wilde huwen (CGVS p.22). Het is evenwel niet geloofwaardig en volledig tegen de Iraakse normen dat u als ongehuwde vrouw met een man mee naar zijn huis zou gaan om uw schoonmoeder in spe te ontmoeten. Meer nog, éénmaal aangekomen in het huis werd u uitgenodigd om uw toekomstige slaapkamer te gaan bezichtigen. Dat u zelfs hier op inging, is volstrekt ongeloofwaardig (CGVS p.23). Ook dit roept wederom vragen op bij uw verklaringen.

Nadat u verkracht was, kon u uit het huis ontsnappen, zo verklaart u. U rende al bloedend naar uw zus die u naar een arts bracht. Ter staving van uw verklaringen aangaande de verkrachting legt u een medisch attest neer. Op het attest staat uw naam vermeld en staan een aantal medicijnen opgesomd. Er werd niet uitgelegd waarvoor deze medicijnen dienen (CGVS p.22). Op basis van dit attest kan er niet geconcludeerd worden dat u effectief verkracht werd. Voorts verklaarde u dat uw broers op de hoogte waren van uw verkrachting. De manier waarop ze dit volgens u te weten zijn gekomen is evenmin geloofwaardig. U vermoedde dat het vijfjarig kind van uw zus u na de verkrachting gezien had. Op basis van het bloed op uw kleren zou het kind dan geconcludeerd hebben dat u verkracht werd en dit verteld hebben aan zijn vader (CGVS p.9). Ook dit is hoogst twijfelachtig.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe geloof te hechten aan uw verklaren. Er kan aldus niet geconcludeerd worden dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie niet wijzigen. De kopie van uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de woonkaart op naam van uw moeder en uw rantsoenkaart werpen een licht op uw verklaringen aangaande uw identiteit en nationaliteit, maar wijzigen de appreciatie van de door u aangehaalde asielmotieven niet. Het attest van de gynaecoloog werd supra reeds besproken. De geboorteakte van uw zoon en de kopie van de identiteitskaart van uw echtgenoot illustreren uw nieuwe levenspad. Dit verandert niets aan de appreciatie van uw vluchtmotieven. De twee attesten van het opvangcentrum waarin gesteld wordt dat u beroep mag doen op medische bijstand zijn attesten die geen uitspraak doen over uw mentale of fysieke toestand."

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft.

Waar verzoeker verwijst naar het door haar neergelegde medisch attest (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, 'Documenten', nr. 5), dient te worden vastgesteld dat hieruit geenszins blijkt "dat ze medicatie inneemt ten gevolge van het seksueel geweld waaraan ze onderworpen was", zoals zij in haar verzoekschrift laat uitschijnen. In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat op dit attest haar naam wordt vermeld en een aantal medicijnen worden opgesomd, maar dat hieruit niet geconcludeerd kan worden dat zij effectief verkracht werd (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22). Verzoekster toont het tegendeel niet aan. Haar terechte opmerking dat een arts niet met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen of waarvan de psychische toestand het gevolg is in een medisch attest kan schetsen, doet niets af aan de pertinente vaststelling *in casu* dat in het door haar neergelegde medische attest geen verwondingen worden vastgesteld, noch vermeld wordt ter behandeling van welke klachten de opgesomde medicijnen dienen te worden genomen.

Verzoekster kan verder niet worden bijgetreden in zoverre zij een schending van artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet aanvoert omdat uit het administratief dossier niet blijkt dat het CGVS het initiatief heeft genomen om haar te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in deze bepaling. Zoals zij ook zelf aangeeft, dient luidens artikel 48/8, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de (adjunct-)commissaris-generaal slechts tot

dergelijk medisch onderzoek over te gaan “indien dit door hem relevant wordt geacht voor de beoordeling van het verzoek” en betreft het hier dus geenszins een verplichting. Waar verzoekster onder verwijzing naar de parlementaire stukken opmerkt dat hierdoor een grote appreciatievrijheid wordt gegeven aan het CGVS, hetgeen de rechten van de verzoeker tot internationale bescherming zou ondermijnen, beperkt zij zich tot wetskritiek, die *in casu* niet dienstig is. De Raad merkt op dat het verzoekster vrij stond om zelf het initiatief te nemen een medisch onderzoek te laten uitvoeren met het oog op de vaststelling van letsels die volgens haar het gevolg zijn van de vermeende verkrachtingen waarvan zij het slachtoffer zou zijn geweest. Zij blijft evenwel in gebreke stukken bij te brengen waaruit blijkt dat een arts bij haar na onderzoek verwondingen heeft kunnen vaststellen die het gevolg zijn van een verkrachting.

Waar verzoekster nog aanvoert dat in het kader van een verzoek om internationale bescherming geen absolute zekerheid hoeft te bestaan over de vrees voor vervolging maar dat het volstaat dat de verklaringen van de verzoeker aannemelijk zijn, gaat zij voorbij aan de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan de adjunct-commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten dat aan verzoeksters verklaringen geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster weerlegt deze motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet. Deze motieven hebben daarenboven betrekking op de kern van verzoeksters relaas. Het geheel van deze motieven, zoals hoger weergegeven, blijft dat ook onverminderd overeind. Voormelde motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Irak.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan deze motieven geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd.

2.3.2.3. Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de *UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van mei 2019 als uit de *EASO Country Guidance Note : Iraq* van januari 2021, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Irak de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat, gezien haar verklaringen met betrekking tot haar regio van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de adjunct-commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn

leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in voormelde *EASO Country Guidance Note* over Irak van januari 2021 (p. 134-136).

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen.

Verzoekster laat verder na het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Bagdad. De adjunct-commissaris-generaal geeft in de bestreden beslissing aan dat hij evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoeksters hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoekster betwist deze terechte motieven van de bestreden beslissing niet en doet er derhalve geen afbreuk aan.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Waar verzoekster in hoofddorde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT